

UZASADNIENIE

S. K. został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 05 listopada 2013 r. w sprawie VIII K 773/13 za czyn z art. 292 § 1 kk popełniony w okresie od 09 do 21 maja 2013 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby lat 3; postanowieniem Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 09.03.2017 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności; orzeczoną karę pozbawienia wolności skazany odbył w okresie 21.07.2017 r. do 17.01.2018 r.

(dowód: odpis wyroku - k.36-37, odpis postanowienia – k.38-39,)

II. Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 24 czerwca 2015 r. w sprawie II K 255/15 za czyn z art. 124 § 1 kw popełniony w nocy z 07 na 08 marca 2015 r. na karę 200 zł grzywny.

(dowód: odpis wyroku - k.20)

III. Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 08 grudnia 2015 r. w sprawie II K 726/15 za ciąg przestępstw z art. 204 § 1 i 2 kk w zw. z art. 12 kk popełniony w okresie od lipca 2011 r. do sierpnia 2013 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, za ciąg przestępstw z art. 204 § 1 i 2 kk w zw. z art. 12 kk popełniony w okresie od września 2014 r. do połowy stycznia 2015 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, za czyn z art. 204 § 1, 2 i 3 kk popełniony w połowie 2012 r., zimą na przełomie 2012 r. i 2013 r. oraz na przełomie wiosny i lata 2013 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, za czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. w zw. z art. 12 kk popełniony we wrześniu 2012 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, za czyn z art. 58 ust. 1 ustaw z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony 10.06.2015 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby lat 5; postanowieniem Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 4 kwietnia 2017 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności, którą to karę skazany odbywa od 17.01.2018 r. do 17.01.2020 r.

(dowód: odpis wyroku - k.16-19)

IV. Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 31 maja 2017 r. w sprawie II K 896/15 za czyn z art. 207 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w okresie od listopada 2013 r. do marca 2015 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, za czyn z art. 190a § 1 kk w zb. z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w okresie od kwietnia 2015 roku do 23 lipca 2015 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzono karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, orzeczono ponadto środki karne w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej oraz zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną na okres 5 lat; orzeczoną karę pozbawienia wolności skazany będzie odbywał w okresie od 17.01.2020 r. do 16.01.2021 r.

(dowód: odpis wyroku – k.14-15)

S. K. przebywa w izolacji penitencjarnej od 22.06.2017 r. Zachowanie skazanego S. K. w warunkach izolacji więziennej zostało ocenione jako właściwe. Skazany był jednokrotnie karany dyscyplinarnie za gromadzenie leków, jak również raz nagradzany za właściwe zachowanie. S. K. w gronie współosadzonych funkcjonuje bezkonfliktowo, deklaruje przynależność do podkultury grypsujących. W stosunku do przełożonych również zachowuje kulturę i zdyscyplinowanie.

(dowód: opinia o skazanym – k.21-22)

Sąd zważył, co następuje:

Przede wszystkim, na wstępie podnieść należy, iż z dniem 1 lipca 2015 roku weszły w życie przepisy ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw /Dz. U. 2015.396/, a nowelizacja ta

w sposób odmienny uregulowała między innymi przepis art. 85 kk na podstawie którego do tej pory rozstrzygana była możliwość wymierzenia kary łącznej. Niemniej jednak na podstawie art. 19 ust. 1 przytoczonej ustawy - przepisów rozdziału IX ustawy /dotyczących warunków orzekania kary łącznej/ w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Oznacza to, iż dopiero w przypadku pojawienia się „nowego” wyroku wydanego po dniu 01 lipca 2015 roku zachodziłaby okoliczność nakładająca na Sąd obowiązek zastosowania nowych przepisów. Taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie, albowiem w stosunku do S. K. po dniu 01 lipca 2015 r. zapadły orzeczenia skazujące w sprawach Sądu Rejonowego w Elblągu sygn. akt II K 726/15, II K 896/15, a orzeczone nimi kary podlegają wykonaniu. Wobec powyższego w kwestii wydania wyroku łącznego wobec S. K. należy stosować przepisy o karze łącznej obowiązujące od 01 lipca 2015r.

Zgodnie z treścią znowelizowanego art. 85 kk jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 kk, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu.

W świetle powyższego połączeniu podlegają kary orzeczone wobec S. K. w sprawach Sądu Rejonowego w Elblągu: II K 726/15, gdzie orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności (aktualnie wykonywana przez skazanego) i II K 896/15, gdzie orzeczono karę łączną 1 roku pozbawienia wolności (kara ta podlega wykonaniu).

Orzekając karę łączną wynikającą ze skazań w sprawach II K 725/15 i II K 896/15 Sąd miał na uwadze treść art. 86 § 1 kk, zgodnie z którym Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Wobec powyższego w tej konkretnej sprawie wymiar kary łącznej, jaka mogła być orzeczona wobec skazanego, kształtował się w granicach od 2 lat pozbawienia wolności (kara najwyższa z wymierzonych) do 3 lat pozbawienia wolności (suma obu kar podlegających łączeniu).

Wymierzając karę łączną Sąd kierował się również wskazaniem zawartym w treści art. 85a kk, zgodnie z którym orzekając karę łączną, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Tym samym kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej skazanego w okresie czasu objętym skazaniami za przestępstwa pozostające w realnym zbiegu. Obecnie obowiązujący przepis art. 85a k.k. zobowiązuje sąd, aby orzekając karę łączną, brał pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 29 grudnia 2016 r. w sprawie II AKa 252/16). „ Dyrektywa prewencji indywidualnej ukierunkowana jest przy tym z jednej strony na czynienie zadość sprawiedliwości, z drugiej na zapobieżenie powrotowi skazanego do przestępstwa. Natomiast potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, czy inaczej społeczne oddziaływania kary, jako jeden z celów kary są podyktowane potrzebą przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra, wzmoczenia poczucia odpowiedzialności, ugruntowania poszanowania prawa i wyrobienia właściwego poczucia sprawiedliwości oraz poczucia bezpieczeństwa. Nie są oczywiście równoznaczne z wymaganiami wymierzania wyłącznie surowych kar, acz jej oczywiście nie wykluczają. Oznaczają przede wszystkim potrzebę wymierzenia takich kar, które odpowiadają społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dają gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości oraz tworzą atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego. Orzeczona kara winna mieć zatem wpływ na każdego, kto w jakikolwiek sposób dowiedział się o przestępstwie i zapadłym orzeczeniu. Chodzi przy tym, aby ugruntować świadomość, że kto w przestępny sposób narusza dobra będące pod ochroną, zostanie sprawiedliwie ukarany, a kara zostanie wykonana. Kara jest tu również jednym z ważnych środków zwalczania przestępczości, tak w sensie jej funkcji odstraszającej, jak i w zakresie kształtowania społecznie pożądanych postaw. Chodzi zaś tu o to, aby nawet osoby skazane wdrażać do poszanowania zasad współżycia społecznego oraz do przestrzegania porządku prawnego i tym samym przeciwdziałać powrotowi do

przestępstwa” (tak Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 30 marca 2017 r. w sprawie II AKa 23/17). Przy ustalaniu wysokości kary łącznej sąd zatem musi rozważyć warunki i właściwości osobiste skazanego, ale też rodzaj oraz ilość popełnionych przez niego przestępstw. To właśnie te uwarunkowania określają wymiar kary łącznej spełniającej cele z art. 85a kk (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 2 marca 2017 r. w sprawie II AKa 19/17). Podkreślić przy tym należy, iż nie ma powodu, by orzekać kary łączne w dolnych granicach, to jest w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Popełnienie więcej niż jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby bowiem do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych. Orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest oznaczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 04 października 2000 r., II AKa 175/00). Z całą stanowczością należy podkreślić, iż instytucja wyroku łącznego nie jest pomyślana jako premia dla przestępcy popełniającego większą liczbę przestępstw. Związek przedmiotowy, wyrażający się w podobnym sposobie działania i podobnej kwalifikacji czynów, nie przemawia sam przez się za stosowaniem absorpcji kar przy wymiarze kary łącznej, jeżeli każdy z przypisanych czynów odznacza się znacznym stopniem społecznej szkodliwości (por. OSNKW 1974, poz. 89).

Uwzględniając powyższe, jak również mając na uwadze treść opinii o skazanym, jaką wyraziła administracja zakładu karnego, w którym obecnie przebywa, a nadto jego dotychczasową karalność, ale także charakter popełnionych przez skazanego czynów, Sąd uznał, że adekwatna i właściwa będzie kara łączna w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności. Skazany funkcjonuje właściwie w warunkach zakładu karnego, zachowuje się w sposób regulaminowy. Należy jednakże zwrócić uwagę, iż skazany w warunkach izolacji przebywa niespełna rok, a jego zachowanie należy ocenić jako typowe. Kara łączna wymierzana w wyroku łącznym ma uwzględniać cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, o których mowa w 85a k.k. Istotne więc znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma także wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Zachowanie skazanego ma jedynie subsydiarną funkcję. Podobnie znaczenia dla kary łącznej nie mogą mieć stan zdrowia, na który powołuje się skazany w swych pismach skierowanych do Sądu, czy też fakt posiadania małoletnich dzieci. Okoliczności te mogą mieć znaczenie w przypadku ewentualnych decyzji co do udzielenia przerwy w odbywaniu kary, przepustek, nie zaś dla wymiaru kary łącznej. Nie mogło przecież ująć uwadze Sądu, że S. K. jest sprawcą wielokrotnie karanym za przestępstwa skierowane przeciwko różnym dobrom prawnym. Na gruncie przedmiotowej sprawy, wskazać trzeba, iż przestępstwa popełnione przez skazanego S. K., za które został skazany w sprawach II K 726/15 i II K 896/15 skierowane były przeciwko różnym dobrom prawnym, a mianowicie obyczajności, wolności seksualnej, godności ludzkiej, prawidłowemu funkcjonowaniu rodziny, zdrowiu, nietykalności cielesnej, poczuciu bezpieczeństwa, zdrowiu i życiu społecznemu (publicznemu). Jednocześnie podkreślić należy, iż pomiędzy omawianymi przestępstwami zachodzi niewielka zbieżność czasowa, albowiem przestępstwa te popełnione zostały nie na przestrzeni kilku miesięcy, ale na przestrzeni kilku lat, począwszy od 2011 r. do lipca 2015 r. – łącznie omawiane wyroki obejmują zatem czteroletni okres przestępczej działalności skazanego. Same zaś skazania nie dość, że związane są z naruszaniem różnych dóbr prawem chronionych, co już wykazano wyżej, to nadto dotyczą przestępstw poważnych, o znacznej szkodliwości społecznej.

Powyższe, w świetle argumentacji przedstawionej wcześniej, prowadzi do wniosku, że S. K. nie może być premiowany karą łączną orzecaną na zasadzie asperacji, a tym bardziej absorpcji. Stąd decyzja Sądu o orzeczeniu kary łącznej w myśl zasady kumulacji. Tylko bowiem kara łączna w tym wymiarze uczyni zadość wymogom stawianym jej przez art. 85a kk.

W pkt II wyroku na poczet orzeczonej kary łącznej Sąd zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 725/15.

Na podstawie art. 572 kpk należało natomiast umorzyć postępowanie w przedmiocie orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym obejmującym skazanie w sprawie Sądu Rejonowego w Elblągu VIII K 773/13 (kara orzeczona w niniejszej

sprawie została wykonana), a także w sprawie Sądu Rejonowego w Elblągu II K 255/15, gdzie S. K. został skazany za wykroczenie z art. 124 § 1 kw.

O kosztach obrony udzielonej skazanemu z urzędu orzeczono w pkt V wyroku na mocy powołanych tam przepisów i zgodnie z obowiązującymi stawkami.

Ponadto uwzględniając fakt, że skazany odbywa karę pozbawienia wolności, zaś warunkach zakładu karnego nie wykonuje pracy zarobkowej, nie posiada środków na koncie depozytowym Sąd uznał, że zasadnym będzie zwolnienie go od kosztów postępowania w sprawie.